

Magyarország (Ahol otthon lehetek)

*Se istenem, se hazám, még búsz esztendőm sincsen,
a fekete öltönyös mégis vasmarokkal rángatna el innen,
a Duna-partról, pedig csak azt hallgatom, hogy csobog
a víz, tükre felett, nézd, az alkonyuló Nap fénye lobog.
Szeretek itt lenni, maradni még inkább szeretnék,
figyelni, ahogy hazatérnek tavasszal az első fecskék,
várni egy piszkos, dudáló vonatra, hogy aztán
magyarul súgjak szerelmeset az állomás peronján
egy lány fülébe. De ez a fekete öltönyös egyre
a vállamat rángatja, pedig én még a Gellérthegyre
fel szeretnék jutni, hogy megtudjam, milyen a kilátás,
és hogy van-e, vagy csak elveszett kiáltás
minden szavam. Fest-e jövőt a nagy magyar égre,
hol van az az ecset, lesz-e hazám ez a föld végre,
vagy marad nekem is az otthontalan nagyvilág,
a ködös London, a daloló Párizs, a New York-i autódudák?*

*Se istenem, se hazám, csak rozsdás tízforintom,
nem marad más, csak ez a dinnyehéj a Duna-parton,
nézem, hogy úszik, s kérdezem: reggelig
eljut-e ez a dinnyehéj a nagy Fekete-tengerig?
Magyarország! Szeretek itt lenni, hol magyar a dal,
minden macskakő, minden utca, minden magyar,
a kapualj árnyékába húzódo barangszó,
a gémeskút, az éjfél daloló kis feketerigó...
Vagy itt találok otthonra, vagy sehol másból,
hiába is szakítanék magamnak a nagyvilágból
egy apró részt, idegen maradnék magam számára is,
hisz magyar vagyok belül, nekem minden más hamis,
nem rezdül úgy a más szó, lélekhez úgy nem érhet,
ezerszer kiáltsd! magyar szívhez csak magyar dal zenélhet.
A Duna-parton ülök, sorsomba merülten, a szél a hajamba kap...
Csöndes vagyok, de a város – meddig marad még hallgatag?*

Zsoltár a csendességben

*Ködfüggőnyt dob ma este
a vijjogó városra az Úristen.
Mint üzött vad, habzó szájjal
hajtom ölébe fejemet
a mindenségnek.*